

Samuel, omul rugăciunii

Departa iarăși de mine să păcătuiesc împotriva Domnului, încetând să mă rog pentru voi. Vă voi învăța calea cea bună și cea dreaptă. (1 Samuel 12, 23).

Este un privilegiu mare să ne rugăm pentru semenii noștri. Rugăciunea începe cu cererea personală, căci înainte ca omul să nu fie el însuși primit de Dumnezeu, nu se poate ruga pentru alții. Rugăciunea pentru alții, practică cu adevărat, este pentru omul care o face dovada harului și un semn bun de la Domnul. Dacă inima s-a deschis pentru rugăciunea făcută cu credință pentru alții, atunci dispare orice îndoială cu privire la primirea personală înaintea lui Dumnezeu. El, Cel care ne îndeamnă să iubim, ne-a dat această dragoste. Ce dovadă mai bună a harului Lui dorim să avem? Este un progres mare atunci când am trecut de la teama cu privire la mântuirea personală în domeniul griji față de sufletul unui frate. O astfel de rugăciune se ridică mai sus decât orice rugăciune personală, căci numai acela care are parte de harul Domnului poate îndrăzni să se roage pentru alții. În afară de aceasta este dovada unei inimi lărgite, a duhului de dragoste și a creșterii în asemănarea tot mai mult cu Hristos. Este o parte a slujbei sale preoțești, mijlocind în rugăciune pentru poporul Său. El S-a înălțat și acum se roagă fără încetare pentru ai Săi. Chiar și atunci când ne rugăm pentru semenii noștri păcătoși ne asemănăm cu Mântuitorul nostru, care S-a rugat pentru ucigași. Dacă ne rugăm ca oamenii să se întoarcă la Dumnezeu, ne rugăm pentru Hristos și cu Hristos, și în privința aceasta avem părtășie cu El.

Mulți dintre noi datorează întoarcerea la Dumnezeu rugăciunilor făcute de persoane temătoare de Dumnezeu. În multe situații copiii vin la Hristos în urma rugăciunilor părinților. Mulți laudă pe Dumnezeu pentru învățătorii, pentru prietenii și vestitorii Cuvântului care se roagă pentru ei. Persoane necunoscute, oamenii încătușați în așternutul lor, sunt deseori uneltele prin care sute de oameni ajung la mântuire ca urmare a rugăciunilor lor. Cartea de aducere aminte (Maleahi 3, 16) va descoperi această slujbă ascunsă, la care puțini din marea mulțime a creștinilor se gândesc. Nu numai întoarcerea la Dumnezeu, ci și păzirea, creșterea, mângâierea și lucrarea celor sfinți sunt sprijinite prin lucrarea fraților lor. De aceea apostolii au spus: »Fraților, rugați-vă pentru noi!«, iar un alt apostol spune: »Rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați!«, iar marele nostru Domn și Maestru Și-a încheiat viața Sa pe pământ printr-o rugăciune de neuitat făcută pentru ai Săi.

Rugăciunea pentru alții este folositoare aceluia care o aduce. Domnul a schimbat închisoarea lui Iov atunci când el s-a rugat pentru prietenii lui. Rugăciunea are rezultate chiar și atunci când nu și-a atins scopul dorit. David ne spune că el s-a rugat pentru dușmanii lui. În Psalmul 35, 13 spune: »Și eu, când erau ei bolnavi, mă îmbrăcam cu sac, îmi smeream sufletul cu post, și mă rugam cu capul plecat la sân.« El își trimitea rugăciunile, așa cum Noe trimitea porumbelul, dar care, deoarece nu a găsit un loc de poposire și nu se vedea binecuvântarea, s-a întors înapoi la cel care l-a trimis, aducând cu sine o rămurică ruptă dintr-un măslin, un sentiment de pace pentru sufletul lui. Nimic nu este mai liniștitor pentru inimă decât să te rogi pentru aceia care se poartă rău cu tine și te prigonesc. Rugăciunile pentru alții sunt plăcute lui Dumnezeu și ne sunt folositoare. Nu sunt pierdere de timp, ci au un rezultat, pe care ni l-a promis Dumnezeul nostru cel credincios.

De aceea vă recomand să vă folosiți de izvorul bogat al rugăciunii pentru alții. Prietenul meu, nu ai tu nimic pentru care să te rogi pentru tine însuși? Atunci ești foarte bogat. Dar dacă ai ajuns pe o astfel de înălțime a fericirii, folosește-ți atunci energia în rugăciunea pentru Adunare și pentru lume. Ești tot așa de deplin mulțumit ca și Ilie de făina din oală și untdelemnul din urcior, pe care Dumnezeu le-a înmulțit în chip așa de minunat pentru întreținerea ta? Atunci roagă-L să trimită o ploaie mare pentru mulțimea mare care moare din cauza foametei. Dacă ești așa de sigur ca și Avraam, roagă-te totuși pentru cetățile din câmpie care sunt amenițate să fie curând nimicite. Dacă locuiești în palatul împăratului, ca și Estera, nu ai ajuns tu acolo din pricina timpului în care trăiești? De aceea caută audiență la maiestatea regală și roagă-te pentru aceia din poporul tău care sunt în pericol. Dacă ocupi o poziție înaltă la curtea împăratului, ca și Neemia, folosește-o spre folosul celor expulzați, și, când data viitoare vei sta înaintea împăratului, fă-i o rugăciune pentru frații tăi.

Pentru a vă îndemna la mai multă rugăciune pentru alții am ales textul acesta. Doresc ca prin exemplul lui Samuel să ajungeți să vă rugați stăruitor pentru alții, căci el este demn de a fi pus în primele rânduri al celor care se roagă.

O obișnuință binecuvântată

»Departa iarăși de mine să păcătoiesc împotriva Domnului, încetând să mă rog pentru voi!« Este clar că el obișnuia să se roage permanent pentru Israel. Nu ar fi putut vorbi despre »a înceta să mă rog«, dacă până atunci nu s-ar fi rugat permanent. Această obișnuință era așa de adânc înrădăcinată la el, că pare îngrozit numai să gândească că ar putea înceta să se roage pentru alții. Poporul aprecia pe proroc după etaloanele proprii și i-a fost teamă că el se va mânia, și din cauza aceasta va înceta să se mai roage pentru el. De aceea citim în versetul 19: »Și tot poporul a zis lui Samuel: Roagă-te Domnului, Dumnezeului tău, pentru robii tăi, ca să nu murim.« Ei apreciau foarte mult rugăciunile lui, și de aceea l-au rugat insistent, ca și oamenii care se tem că-și pierd viața, să nu înceteze să se roage pentru ei, și el le-a răspuns: »Departa iarăși de mine să păcătoiesc împotriva Domnului, încetând să mă rog pentru voi!« Renunțarea la rugăciunea pentru ei se pare că nu era în intenția lui.

După părerea mea, în aceste cuvinte se cuprinde mirarea cu privire la gândul simplu: „Cum, eu, Samuel, care din copilăria mea am fost slujitorul vostru, din ziua când am îmbrăcat mantaua și am intrat în casa Domnului și am slujit pentru voi, am trăit pentru voi, și v-am iubit, și am fost gata să mor în slujbă pentru voi, să încetez să mă rog pentru voi?”

El spune: »Departa iarăși de mine să păcătoiesc împotriva Domnului.« Este cea mai puternică formă de exprimare pe care ți-o poți imagina, și ea arată că obișnuința prorocului era adânc înrădăcinată în el, permanentă, tare, continuă, și era o parte din el însuși.

Dacă vă gândiți la viața lui, veți constata că așa era. Samuel s-a născut prin rugăciune. O femeie doborâtă de întristare l-a primit de la Dumnezeu și a strigat plină de bucurie: »De la Domnul l-am cerut.« El a primit numele prin rugăciune, căci Samuel înseamnă »cerut de la Dumnezeu«. La început a fost educat de o mamă care se ruga, și atunci când a părăsit-o, a făcut-o, pentru ca toată viața să locuiască în Casa de rugăciune. A fost născut, hrănit și educat prin rugăciune, și el nu a părăsit niciodată drumul rugăciunii. A stăruit atât de mult în rugăciune, că la bătrânețe a adus roadă și a dovedit puterea lui Dumnezeu acelor care veneau la el. El a fost așa de renumit în rugăciune, că în Psalmul 99, 6 putem citi o laudă scurtă, dar plăcută: »Moise și Aaron, dintre preoții Lui, și Samuel, dintre cei ce chemau Numele Lui, au chemat pe Domnul, și El i-a ascultat.« Dacă Moise și Aaron au fost aleși să fie bărbați închinați, conducători ai poporului Israel în lucrarea de slujire și de jertfire, așa a fost Samuel ales ca om al rugăciunii, omul care a chemat Numele lui Dumnezeu. Tot Israelul îl cunoștea pe Samuel ca om al rugăciunii, tot așa cum cunoștea pe Aaron ca preot. Probabil mult mai remarcabilă este acea sentință divină din Ieremia 15, 1, unde el este prezentat iarăși împreună cu Moise: »Domnul mi-a zis: Chiar dacă Moise și Samuel s-ar înfățișa înaintea Mea, tot n-aș fi binevoitor față de poporul acesta.« Fără îndoială aici este vorba de rugăciunea lui Moise, atunci când cu inima cuprinsă de groază a strigat: »Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o.« Aceasta a fost o rugăciune sublimă în favoarea altora, iar Dumnezeu a prețuit așa de mult pe Samuel ca mijlocitor, că l-a pus alături de Moise, iar în amenințarea poporului Israel păcătos, spune lui Ieremia că El nu va asculta nici măcar pe Moise și nici pe Samuel, dacă ei se vor ruga pentru popor.

Este bine să învățăm în tinerețe arta rugăciunii. Rugăciunea timpurie se dezvoltă într-o rugăciune puternică. Rețineți aceasta, voi, care sunteți tineri! Facă Domnul din voi acum un Samuel! Ce onoare să fii chemat să intervii pentru altul, să fii un făcător de bine al poporului tău, sau să fii unealta binecuvântării propriei case. Aspirați la aceasta, prietenii mei. Probabil nu veți vesti niciodată Cuvântul, dar vă puteți ruga. Dacă nu puteți să vă urcați la amvon, puteți totuși să vă plecați înaintea tronului de har și în felul acesta să fiți o binecuvântare tot așa de mare.

În ceea ce privește succesul rugăciunilor lui Samuel, cercetați viața lui și veți constata că a câștigat mari bătăli pentru poporul său. Citim în capitolul 7 al acestei cărți că filistenii apăsau greu asupra lui Israel, iar Samuel plin de curaj a chemat poporul să analizeze situația, să se depărteze de la închinarea la idoli și să adore pe singurul Dumnezeu. »Strângeți pe tot Israelul la Mițpa, și eu mă voi ruga Domnului pentru voi.« A luat apoi un miel și l-a jertfit Domnului, »a strigat către Domnul pentru Israel, și Domnul l-a ascultat.« A fost un eveniment mare al vieții lui, dar el descrie derularea întregii lui vieți. El a strigat, și Domnul a auzit. Aici israeliții au pornit la luptă, dar Domnul a mers înaintea lor, căci El a auzit rugăciunea prorocului Său. Puteți auzi sunetul tobelor la înaintarea poporului lui Dumnezeu și puteți vedea strălucirea sulitelor lui, căci istoria bătăliei ne este prezentată în felul următor: »Pe când aducea Samuel arderea de tot, filistenii s-au apropiat ca să bată pe Israel. Domnul a tunat în ziua aceea cu mare vuiet împotriva filistenilor, și i-a pus pe fugă. Au fost bătute dinaintea lui Israel.« O, voi, care cunoașteți puterea rugăciunii, scrieți aceasta pe drapelul vostru: »Au fost bătute dinaintea lui Israel.«

Rugăciunile lui Samuel au fost așa de eficiente, căci chiar elementele au fost influențate de ele. O, putere a rugăciunii! Ea a fost luată în derândere, a fost socotită ca fiind ceva neștiințific, care nu se poate practica, dar noi, care am probat-o, știm că puterea ei nu poate fi întrecută. În rugăciune este cuprinsă o putere care „pune în mișcare brațul care mișcă lumea”.

Cum ar putea să fie în stare să rostească o sentință despre rugăciune aceia care nu se roagă cu credință? Lăsați să depună mărturie aceia care zilnic practică rugăciunea, pentru care ascultarea rugăciunii este așa de normală ca și lumina zilei. Nici-o putere nu are influență mai mare asupra inimii tatălui, ca nevoia copilului lui. La Tatăl nostru, care este în cer, este în mod deosebit așa. Dumnezeu trebuie să asculte rugăciunea, căci El nu poate admite ca Numele lui să fie dezonorat, nu poate uita pe copiii Lui.

Când a îmbătrânit și poporul a venit la el să-i spună că copiii lui se poartă în chip necuvincios, fiind nemulțumiți de ei, citim cum Samuel și-a găsit refugiu în rugăciune. Luați seama la capitolul 8, versetul 4: »Toți bătrânii lui Israel s-au strâns și au venit la Samuel la Rama. Ei au zis: Iată că tu ești bătrân, și copiii tăi nu calcă pe urmele tale; acum pune un împărat peste noi să ne judece, cum au toate neamurile.« Bătrânul Samuel s-a întristat foarte mult, dar priviți cuvintele care urmează. A muștrat Samuel poporul? Ia trimis el înapoi, cuprins fiind de mânie? Nu, stă scris: »Și Samuel s-a rugat Domnului.« El a vorbit cu Domnul său, iar Dumnezeu i-a zis: »Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei.«

Această desconsiderare a robului lui Dumnezeu era lepădarea lui Dumnezeu Însuși, iar Domnul nu a vrut ca Samuel să pună la inimă nerecunoștința lor.

Samuel a fost astfel un om al rugăciunii, iar în versetul 21 citim, după ce a renunțat la împotrivirea lui, că a spus poporului ce vor avea de suferit din partea împăratului, cum el le va lua impozite, îi va apăsa, va lua pe fiii lor la război și pe fetele lor ca să-i slujească la palat, le va lua ogoarele și viile, iar poporul a insistat în hotărârea lui, spunând: »Nu! Să fie un împărat peste noi« - el nu a răspuns cu mânie, ci s-a întors spre Dumnezeu în părtașie ascunsă. »Samuel, după ce a auzit toate cuvintele poporului, le-a spus în auzul Domnului.« O, dacă am fi la fel de înțelepți, ca să ne comportăm la fel! În loc să mergem înapoi și încolo și să spunem despre lucrurile triste care s-au spus despre noi, ar fi mai bine să mergem în cămăruța noastră și să le spunem Domnului. Samuel a fost un astfel de om, și când poporul l-a părăsit și s-a dus după împăratul nou ales, nu a încetat să se roage pentru ei.

Dar aceasta nu a fost totul. Când Saul s-a îndepărtat și a devenit trădătorul Domnului său, Samuel s-a rugat pentru el. O noapte întreagă a petrecut în rugăciune stăruitoare, cu toate că a fost în zadar. Bătrânul om a fost din tinerețe un om al rugăciunii, și nu a încetat să fie așa până când moartea i-a închis buzele.

Voi nu sunteți judecători în țară, căci atunci v-aș fi rugat să vă rugați pentru oamenii pe care îi conduceți. Voi nu sunteți toți vestitori și învățători ai Cuvântului, căci atunci v-aș fi spus că dacă nu ne rugăm mult, sângele sufletelor ar fi pe îmbrăcămintea noastră. Unii dintre voi sunt însă învățători de tineret. Să nu credeți că puteți face ceva pentru clasele voastre înainte de a fi vă

rugat. Să nu vă fie suficient o oră, sau două ore de predare pe săptămână, rugăți-vă des și cu dragoste pentru ele. Mulți dintre voi sunt părinți. Cum vă puteți împlini datoriile față de copiii voștri, dacă în rugăciunile voastre nu purtați numele lor în inima voastră?

Aceia dintre voi care se află în alte relații, aveți situații în care puteți face bine semenilor voștri, și aceasta necesită încredere în Dumnezeu. Nu vă puteți împlini obligațiile pe care le aveți ca rude, ca vecini, ca creștini, dacă nu vă veți ruga des pentru orice rang social. Trebuie să vă devină o obișnuință să vă rugați pentru alții, și să nu vă lăsați din rugăciune, chiar și atunci când sunteți cel mai mult tentați să renunțați la ea, să ziceți: »Departa iarăși de mine să păcătuiesc împotriva Domnului, încetând să mă rog pentru voi!«

Motive pentru a înceta a se ruga pentru alții

Primul motiv a fost desconsiderarea cu care l-au tratat. Marele om, care pe parcursul anului mergea de la o localitate în alta, ca să facă dreptate, nu s-a lăsat niciodată mituit. A făcut totul pentru ei fără plată. Cu toate că avea dreptul la o plată din partea lor, el nu a primit-o. În mărinimia inimii lui a făcut totul pe gratis, așa cum a făcut mai târziu Neemia, care a zis: »Înainte de mine, cei dintâi dregători împovărau poporul, și luau de la el pâine și vin, afară de cei patruzeci de sicli de argint; chiar și slujitorii lor apăsau poporul. Eu n-am făcut așa, de frică de Dumnezeu« (Neemia 5, 15) . Mult timp a ținut Samuel țara în pace, iar poporul Israel a avut parte de nenumărate binecuvântări sub călăuzirea lui. Acum însă era bătrân și slăbit, iar ei s-au folosit de această stare ca să-și dorească un împărat. Bătrânul Samuel simțea că în el mai este viață, dar ei strigau după un împărat și de aceea bătrânul lor prieten a trebuit să renunțe la slujba lui și să coboare din poziția înaltă pe care o avea.

Nu i-a plăcut când a auzit prima dată cererea lor, dar după ce a petrecut un timp în rugăciune a renunțat la poziția lui și toată grija lui a fost să găsească omul potrivit pentru scaunul de domnie. După ce a fost găsit omul a avut numai dorința ca unsul Domnului să fie bine îndrumat în domnia lui și fără să se gândească la sine s-a bucurat când a văzut pe împărat, al cărui început era plin de promisiuni.

Punerea deoparte a lui Samuel a fost o chestiune aspră, lipsită de prietenie și de respect, dar din pricina aceasta el nu s-a rugat nici măcar un atom mai puțin pentru popor. Probabil s-a rugat chiar mai mult, căci așa cum mama lui se ruga cel mai mult când necazul inimii ei era mai mare, tot așa era și la el. Puteți recunoaște deseori pe fiul în mama lui, dar în privința aceasta se vede cel mai mult, căci el se roagă cel mai mult atunci când este cel mai mult întristat. Așa cum copacul de santal umple cu parfum securea care îl taie, tot așa inima lui sângărândă înălța rugăciuni pentru aceia care îi produceau dureri.

În afară de durerea care rezulta din desconsiderarea care i se făcea, s-a simțit rănit și din cauza respingerii obiecțiilor sale impunătoare. Stătea înaintea lor și vorbea foarte clar cu ei. „De ce vreți un împărat?”, părea el să spună. »El a zis: Iată care va fi dreptul împăratului care va domni peste voi. El va lua pe fiii voștri, îi va pune la carăle sale și între călăreții lui, ca să alerge înaintea carului lui; îi va pune căpetenii peste o mie și căpetenii peste cincizeci, și-i va întrebuința la aratul pământurilor lui, la seceratul bucatelor lui, la facerea armelor lui de război și a uneltelor carălor lui. Va lua pe fetele voastre să-i facă mirezme, de mâncare și pâine.« ... și așa mai departe. Era multă înțelepciune în cuvintele lui, și fiecare cuvânt s-a adevărit curând ca fiind adevărat, și totuși nu au vrut să asculte. Ei au zis: »Nu!, ci un împărat să fie peste noi, ca să fim și noi ca toate neamurile.« Cu toate că au respins atenționările lui, duhul lui nobil nu s-a ațâțat. Câteodată este o slăbiciune a oamenilor înțelepți, care au multă experiență acumulată pe parcursul multor ani, că devin morocănoși atunci când au prezentat o situație clar și cu toată seriozitatea, în sinceritatea inimii lor, iar ascultătorii lui persistă intenționat în ea și refuză atenționările date. Unii oameni bătrâni ar fi spus probabil: „Bine, nu mai vreau să am a face cu voi; merg în altă parte. Voi părăsi Rama și voi merge în altă țară, unde probabil Cuvântul Domnului va fi ascultat.” Dar Samuel nu vorbește așa. Dacă ei nu vreau să facă ce este cel mai bine, el încearcă să-i conducă spre ce este

mai puțin cel mai bine. Dacă nu vor să rămână sub domnia directă a Domnului ca Împărat, el speră ca ei să se comporte bine sub conducerea unui împărat omenesc, care să fie un vice-împărat sub Dumnezeu și de aceea continuă plin de speranță să se roage pentru ei și să facă pentru ei tot ce sta în puterea lui. În cele din urmă s-a ajuns ca poporul să aibă un împărat și acesta să fie așezat pe scaunul de domnie. Au trebuit să meargă la Ghilgal, ca acolo să fie instaurată împărăția. Samuel s-a ridicat și le-a explicat în cuvintele pe care le-am citat, cum s-a comportat el față de ei, că nu i-a înșelat niciodată și le-a spus că prin faptul că au ales un împărat au respins pe Dumnezeu, că au pus deoparte cea mai bună stăpânire și s-au coborât pe treapta păgânilor. Cu toate acestea ei au respins și ultima lui atenționare și consider foarte frumos să vedem cum pune întrebarea, după ce a ținut ultimul lui discurs înaintea lor și i-a judecat solemn înaintea Domnului. Tenacitatea cu care țineau la cerințele lor nu l-a determinat să renunțe la rugăciunea pentru ei. »Departate de mine«, a zis el, »să păcătuiesc împotriva Domnului, încetând să mă rog pentru voi!«

Din aceasta puteți învăța, că atunci când sunteți ispitiți să încetați a vă mai ruga pentru anumite persoane, să nu dați ascultare acestei inspirații. Au râs de rugăciunile voastre, v-au spus că nu au nevoie de ele, au batjocorit și au făcut glume pe baza dorințelor voastre evlavioase. Nu contează. Răsplățiți-le cu o dragoste mai mare.

Nu încetați să vă rugați lui Dumnezeu pentru ei. S-ar putea să vă fi înșelat amarnic cu privire la ei. Vi se rupe inima când îi vedeți cât de mult s-au îndepărtat, dar mergeți cu grijile voastre înaintea scaunului de har și strigați împotriva lor acolo. Ce se va alege de ei dacă vor fi lăsați în voia lor? Nu încetați să vă rugați, prieteni dragi, cu toate că sunteți provocați în mii de feluri ca să nu vă mai rugați. Nu permiteți ca un păcătos să pună stăpânire pe voi, lăsându-vă de rugăciune, ca urmare a păcatelor lui.

S-ar putea ca să gândiți, parțial ca urmare a necredinței voastre, parțial fiind cuprinși de frică, că sentința lor este irevocabilă și că ei vor merge la pierzare. Lăsați ca această teamă să vă facă să vă rugați cu mai multă stăruință, și să nu reducă câtuși de puțin rugăciunea. Până păcătoșii vor ajunge în iad să strigați la Dumnezeu pentru ei. Atâta timp cât există respirație în trupul lor și al vostru, faceți să se audă implorarea voastră. Rugăciunea nu mai ajută la nimic, când sufletele au trecut de partea cealaltă, dar ea poate ajuta până în ultima clipă. Probabil sunteți ispitiți să vă rugați pentru cei care au murit. Lăsați ca această dorință inutilă să vă facă să vă rugați cu toată stăruința pentru cei ce sunt în viață. Luptați-vă în rugăciune, atâta timp cât rugăciunea voastră poate fi ascultată. Strigați cu toată puterea la Dumnezeu și considerați o ispită a lui satana, când vă inspiră să încetați a vă mai ruga pentru alții. Soțul tău, femeie dragă, dacă devine tot mai bețiv și lipsit de respect, roagă-te mereu pentru el, căci Dumnezeu poate să facă un sfânt din acest păcătos mare. Dacă fiul tău pare să fie tot mai desfrânat, urmărește-l cu multă rugăciune și plânge înaintea lui Dumnezeu pentru el. Tu, mamă dragă, și tu, tată iubit, uniți-vă rugăciunile zi și noapte înaintea tronului de har, și vă veți vedea împlinită dorința. Nu lăsați să se stingă flacăra de pe altar, și nici nădejdea din sufletul vostru.

Așa cum am spus, Samuel s-a rugat cu atât mai mult, cu cât necazul care venea peste el era mai mare. Să faceți și voi la fel. Samuel nu putea să se despartă de popor, nu a încercat niciodată să se despartă de el, ci problema lui a pus-o pe inima sa. El era adevărata inimă a lui Israel, și de aceea nu putea să se desprindă de poporul său. În aceasta constă secretul rugăciunii pentru alții. Fă problemele altora să fie ale tale. Nu gândi, că este suficient, că tu ești mântuit. Nu vă așezați și nu vă încrucișați brațele, făcând din harul nemărginit al lui Dumnezeu o perină pentru capul vostru leneș. Nu, voi sunteți o parte a familiei, dați-vă toate silințele să vă comportați ca atare. Vă implor, dacă puteți să vă rugați pentru voi înșivă, rugați-vă și pentru alții. Fiți ca Avraam, care s-a rugat pentru Sodoma, ca Moise, care s-a așezat în spărtură pentru poporul său; ca Ilie, a cărui rugăciune pentru Israel a fost ascultată. Dacă ați învățat să vă rugați și practicați această artă sfântă, atunci veți aduce binecuvântare peste aceia care ar fi murit sub blestem.

Atât despre durerile pe care le-a suferit Samuel, dar care nu l-au reținut să rămână credincios chemării sale.

Statornicia rugăciunii lui pentru alții

Cu toate că poporul a întristat așa de mult pe Samuel, el nu a încetat să se roage pentru el. Nu a încetat să se roage pentru Saul, atunci când acesta s-a abătut de la calea dreaptă. Citim: »Domnul a vorbit lui Samuel și a zis: Îmi pare rău că am pus pe Saul împărat, căci se abate de la Mine și nu păzește cuvintele Mele. Samuel s-a mâhnit, și toată noaptea a strigat către Domnul.« Mi se pare că-l văd pe bătrân cuprins de teamă și de durere pentru Saul, pe care-l iubea. Oamenii bătrâni au nevoie de somn, dar acest proroc a părăsit patul lui și în timpul privegheților de noapte și-a revărsat sufletul înaintea Domnului. Cu toate că nu a primit un cuvânt de mângâiere, a continuat să strige; căci citim în continuare, că Domnul i-a zis:

»Când vei înceta să plângi pe Saul, pentru că l-am lepădat?« El a stăruit cât a putut de mult, până când Domnul a intervenit. Este uimitor la Samuel, căci cu toate că Saul a făcut un păcat care putea să ducă la moarte, el a continuat să se roage cu disperare. Apostolul Ioan scrie în felul următor în privința aceasta: »Dacă vede cineva pe fratele său săvârșind un păcat care nu duce la moarte, să se roage; și Dumnezeu îi va da viața, pentru cei ce n-au săvârșit un păcat care duce la moarte. Este un păcat care duce la moarte; nu-i zic să se roage pentru păcatul acela.« Noi nu știm cu certitudine dacă cel mai mare păcătos a depășit limitele îndurării, și de aceea ne putem ruga pentru el fiind plini de speranță. Dacă suntem cuprinși de groază mare că cei ce ne aparțin au pornit pe căi greșite, ne mai fiind nici-o speranță de recăștigare a lor, nu ni se poruncește, dar nici nu ni se interzice, să ne rugăm pentru ei, și totdeauna este cel mai bine să ne rătăcim de partea cea bună, dacă întradevăr aceasta este rătăcire. Putem să mergem totdeauna înaintea lui Dumnezeu, chiar și cu nădejdi pierdute, și în cele mai mari nevoi să strigăm spre El. Nu este probabil că Domnul ne va zice: »Când vei înceta să plângi pe Saul?« Nu este probabil, că Îl vom auzi spunându-ne: „Cât timp vrei să te rogi pentru copilul tău? Cât timp vrei să suferi pentru soțul tău? Nu intenționez să-i mântuiesc.” Noi nu avem parte de astfel de descoperiri dureroase, și ar trebui să fim mulțumitori, că nu le avem, căci putem continua să ne rugăm plini de speranță pentru toți cei pe care-i întâlnim pe drumul nostru. Putem continua, și să continuăm, așa cum a făcut Samuel, atâta timp cât trăim.

Când prorocul a știut că Saul a fost irevocabil lepădat pentru totdeauna, nu a încetat să se roage pentru popor, ci s-a coborât la Betleem și a uns pe David, și când acesta a fost urmărit de răutatea lui Saul, îl vedem cum găzduiește pe David în Rama. Puterea rugăciunii din casa lui și în locul sfânt s-a arătat, căci atunci când Saul s-a coborât ca să-l prindă pe David, acolo a avut loc o oră de rugăciune, și aceasta a făcut o impresie atât de profundă asupra lui Saul, că el însuși a început să procească și a zăcut toată noaptea pe podea, dezbrăcat și zmerit, lângă ei. Oamenii au strigat: »Oare și Saul este între proroci?« Împăratul rău nu a îndrăznit să se atingă de Samuel. Prorocul era un om blând, smerit și plin de dragoste; și totuși Saul cu inima lui neagră a avut totdeauna respect față de el, așa că s-a prins de poala hainei lui pentru a se proteja și căuta în chip nelegiuit ca, după moartea lui, duhul lui să continue să domnească. Omul lui Dumnezeu, sub influența personalității sale sfinte, a impresionat pe răzvrătitul închipuit. Stă scris că Dumnezeu a fost cu el, și niciunul din cuvintele Lui nu a căzut la pământ. Cine poate triumfa la Dumnezeu pentru oameni, acela va putea totdeauna să triumfe la oameni pentru Dumnezeu. Dacă poți birui cerul prin rugăciune, vei putea birui pământul prin vestirea Cuvântului: dacă cunoști arta de a vorbi Celui veșnic, va fi un lucru neînsemnat să vorbești oamenilor muritori. Fii sigur, că ființa propriuzisă a puterii adevărate asupra oamenilor este ascunsă în puterea lui Dumnezeu. Dacă ne-am rugat stăruitor Domnului, și am biruit, atunci lucrarea noastră este ca și terminată.

De aceea vă rog, prietenii mei, stăruieți permanent în rugăciune pentru alții și prin îndurarea lui Dumnezeu întăriți-vă în cunoștința că este păcat să încetezi a te ruga pentru alții.

Samuel mărturisește că ar păcătui dacă ar înceta să se mai roage. De ce? Dacă încetează să se mai roage pentru popor, atunci și-ar neglija misiunea pe care o are, căci Dumnezeu l-a făcut proroc pentru popor, și el va trebui sau să intervină pentru ei, sau să-și neglijeze atribuțiile. Ar fi lipsă de dragoste față de aleșii Domnului, dacă nu s-ar ruga pentru ei. Cum ar putea el să-i învețe, dacă el însuși nu a fost învățat de Dumnezeu? Cum ar fi sperat el să-i conducă, dacă nu ar fi avut

dragoste pentru ei, ca să strige la Dumnezeu pentru ei? În acest caz ar fi fost pentru el un păcat al mâniei. Ar fi fost ca și cum el ar fi fost rău față de ei și față de Dumnezeu, dacă nu ar fi putut fi tot ce își dorea să fie. Ar fi fost o neglijare a onoarei divine; căci, oricum ar fi fost poporul, Numele lui Dumnezeu era în legătură cu el, și dacă lui nu-i mergea bine, Numele lui Dumnezeu nu ar fi fost proslăvit între păgâni. Nu putea să renunțe la rugăciunea pentru ei, căci problema lor era problema lui Dumnezeu. Ar fi fost cruzime față de suflete, dacă și-ar fi retras puterea pe care o avea prin rugăciune.

Fraților și surorilor, va fi păcat pentru voi dacă veți neglija scaunul de har. Veți întrista pe Duhul Sfânt, vă veți comporta cu cruzime față de păcătoși, care sunt morți în păcatele lor, și veți acționa greșit și perfid față de Duhul harului și față de chemarea voastră. Voi sunteți împărați și preoți ai lui Dumnezeu, și ce vreți voi să jertfiți ca preoți, dacă nu aduceți înaintea lui Dumnezeu cereri și rugăciuni pentru oameni? De aceea nu încetați să vă rugați cu ardoare, ca Domnul să nu se mânie pe voi.

Sinceritatea rugăciunilor sale

Fără a renunța la rugăciune, Samuel voia să învețe poporul cu râvnă dublă. El le-a adus aminte de făgăduințele lui Dumnezeu, prin care El niciodată nu va părăsi pe poporul Său. El i-a învățat cum să se comporte: »Slujiți Domnului din toată inima«, și anume din cauză că: »... vedeți ce lucruri mari a făcut El pentru voi!« Omul lui Dumnezeu a mai adăugat o atenționare: »Dar dacă veți face răul, veți pieri, voi și împăratul vostru«.

Dacă v-ați rugat pentru prietenii voștri, încercați, cât puteți de bine, să vă împliniți rugăciunea proprie, folosindu-vă de mijloacele pe care Dumnezeu le binecuvintează în mod obișnuit. Unii oameni se roagă fără folos, căci ei nu depun nici-un efort să obțină ceea ce doresc. Dacă un țăran se roagă pentru recoltă, el va ara și va semăna, căci altfel rugăciunile lui sunt fățarnice. Dacă dorim ca vecinii noștri să se întoarcă la Domnul, vom lucra felurit pentru aceasta. Îi vom invita să vină cu noi acolo unde se vestește cu credincioșie Evanghelia, sau le vom da o carte bună, sau vom vorbi cu ei despre lucrurile veșnice. Dacă aș ști unde se poate strânge aur, și aș dori ca vecinul meu să devină bogat, atunci îi voi povesti despre comoara prețioasă și îl voi ruga să vină cu mine, ca să strângă ceva din bogăție. Dar mulți nu se gândesc să invite pe vecini, sau pe prieteni la adunările de evanghelizare, și sunt mii în orașul nostru care așteaptă să fie invitați, și vor veni cu siguranță cel puțin o dată, și cine știe dacă această singură dată nu va contribui la mântuirea lor. Dacă doresc mântuirea unui om, atunci să-i spun, cât pot de bine, care este starea lui și cum poate să găsească odihna. De toți oamenii te poți apropia într-un fel oarecare. Nu este dovada unui act de prudență dacă te năpustești asupra unui om, de îndată ce-l vezi, fără să te gândești cum o faci, căci prin aceasta poți să fi respins de aceia pe care dorești să-i câștigi. Dar aceia care se roagă insistent pentru alții și îi caută, în mod obișnuit vor fi învățați de Dumnezeu și vor primi înțelepciune ca să folosească timpul potrivit și modul potrivit. Un om care vrea să vâneze vrăbii, se va instrui un timp în această meserie, toată gândirea lui se va preocupa cu această meserie. După ce a căpătat experiență va fi un vânător bun și va avea cunoștințe despre arme și despre câini. Un om care vrea să pescuiască, se va concentra asupra undiței și se va preocupa amănunțit cu această meserie. Va învăța să mânuiască undița și să momească peștii. Tot așa, cel care vrea să câștige suflete, va învăța arta aceasta, iar Domnul îi va da izbândă. Eu nu pot să vă învăț această artă, trebuie ca voi s-o practicați, s-o învățați. Dar vreau să vă spun: nici-un om nu este curat de sângele vecinului său, numai pentru că s-a rugat pentru el. Să presupunem că avem în vecinătate un număr de oameni care mor de foame, iar noi avem oră de rugăciune și ne rugăm lui Dumnezeu ca să le ajute. Nu ar fi ipocrizie, dacă noi, după ce ne-am rugat pentru acești oameni, am merge acasă, am servi masa, iar lor nu le-am da nici-un bănuț pentru pâine? Cel care dorește binele cu adevărat va băga mâna în buzunar și va zice: „Ce pot face, ca rugăciunea mea să fie ascultată?” Am auzit despre cineva din New York, care se ruga pentru un număr de familii

sărace, pe care le-a vizitat, și a rugat pe Domnul să le dea hrană și îmbrăcăminte. Fiul lui cel mic i-a zis: „Tată, dacă eu aș fi Dumnezeu, ți-aș spune să-ți împlinești rugăciunea, căci ai bani destui.”

Tot așa ar putea Domnul să ne spună, atunci când ne rugăm pentru alții: „Mergeți și împliniți-vă rugăciunile, spunându-le despre Fiul Meu. Există putere în darurile voastre, există putere în vorbirea voastră, folosiți această putere! Dacă voi personal nu puteți face mult, puteți totuși să faceți foarte mult ajutând pe alții să vestească pe Hristos.

În încheiere vreau să vin la un lucru care îmi stă foarte mult pe inimă: doresc să vorbesc în seara aceasta la o mulțime de străini, ca mulți dintre ei să vină la Domnul. Mulți dintre acești oameni nu vor veni pentru că ei doresc să asculte Evanghelia, ci pentru că au auzit, că eu sunt un om minunat, iar ei sunt curioși să audă și să vadă un astfel de om excentric. Nu contează, ei vor auzi adevărul, căci mă voi strădui să le vestesc pe Hristos Cel răstignit, și numai pe El. Vă rog pe toți să vă rugați pentru binecuvântare. Vă implor cu toată prietenia, pe care o aveți pentru mine, pentru toată bunăvoința, pe care o aveți pentru semenii voștri, și pentru toată recunoștința, pe care o aveți față de Dumnezeu: rugați-vă pentru binecuvântarea Cuvântului care se va vesti. Cine știe câți vor fi aduși la picioarele Mântuitorului? Ei nu vor fi ascultători, așa cum sunt unii din voi, care s-au împietrit prin auzirea Evangheliei. Mulți dintre ei vor fi ascultători, care pentru prima dată aud Evanghelia, pentru care totul este nou. Ce ocazie frumoasă, să pescuiești într-o așa mulțime de mare, dacă vom fi învățați de Dumnezeu să aruncăm năvodul așa cum trebuie. Rugați-vă astăzi după masă pentru binecuvântare. Veniți aici și rugați pe Domnul pentru trezire. Voi, care sunteți așa de ocupați, că nu puteți lua parte la o adunare, puneți un sfert de oră deoparte pentru rugăciune, ca să putem primi binecuvântare. Rugați-vă în școala duminicală pentru binecuvântare. Dumnezeu aude pe copilași și împlinește rugăciunile, care altfel nu ar avea loc. Puneți pe lucrătorii din diversele domenii ale activității noastre să strige către Dumnezeu, ca în seara aceasta El să mântuiască suflete și Numele Lui să fie proslăvit. Vă voi fi foarte recunoscător iar Domnul vă va binecuvânta. Faceți-o din pricina Numelui Său!